

ἈΓΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ἈΓΟΡΕΪΤΙΚΑ

Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας

Ἅγιον Ὄρος

ἄΓΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
καὶ ἄΓΟΡΕΪΤΙΚΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δ.Ν. Δ' ΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΤΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 64 25 238
Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δ.Ν. Δ' ΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΤΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 64 25 238
Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

© Copyright

Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον Μοναζουσῶν
«Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»
Σουρωτή - Θεσσαλονίκης

Γ' ἔκδοση 1994

Μοναχὸ Παΐσιος Ἁγιορείτου

ἉΓΙΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
ΚΑὶ ἉΓΙΟΡΕΪΤΙΚΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 55719
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 18/8/2014
ΠΛΕΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

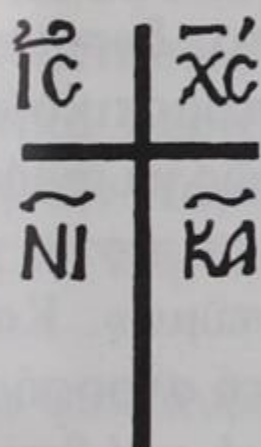

Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας

Ἅγιον Ὄρος

Ἔκδοσις ἱερῶ ἡσυχαστηρῶ
εὐαγγελιστῆς ἰωάννης ὁ θεολόγος
σοῦρωτὴ ἠεσσαλονικῆς

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Πολύ μέ πειράζει ἡ συνείδησή μου, πού δέν κράτησα σημειώσεις μέ λεπτομέρειες γιά τούς ἐνάρετους Πατέρες, πού ἔζησαν τώρα τά τελευταῖα χρόνια, γιά τούς ὁποίους μοῦ διηγοῦνταν οἱ εὐλαβεῖς Γεροντάδες, ὅταν ἤμουν ἀρχάριος Μοναχός· ὅπως ἐπίσης καί στήν συνέχεια, γιά τήν μεγάλη μου ἀμέλεια, πού δέν κράτησα, ἔστω στήν μνήμη μου, ὅλα τά θεῖα γεγονότα, τά ὁποῖα ἔζησαν ἐκεῖνα τά ἅγια Γεροντάκια καί μοῦ τά διηγοῦνταν μέ πολλή ἀπλότητα, γιά νά μέ βοηθήσουν πνευματικά.

Οἱ Πατέρες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν πολλή πίστη καί ἀπλότητα καί οἱ περισσότεροι ἦταν μέ λίγα μέν γράμματα, ἀλλά, ἐπειδή εἶχαν ταπείνωση καί ἀγωνιστικό πνεῦμα, δέχονταν συνέχεια τόν θεῖο φωτισμό· ἐνῶ στήν ἐποχή μας, πού ἔχουν αὐξηθῆ οἱ γνώσεις, δυστυχῶς ἡ λογική κλόνισε τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων ἀπό τά θεμέλια καί γέμισε τίς ψυχές ἀπό ἐρωτηματικά καί ἀμφιβολίες. Ἔτσι, ἐπόμενο εἶναι νά στερούμεθα τά θαύματα, γιατί τό θαῦμα ζῆται καί δέν ἐξηγεῖται μέ τήν λογική.

Τό πολύ αὐτό κοσμικό πνεῦμα πού ἐπικρατεῖ στόν σημερινό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔχει στρέψει ὅλη τήν προσπάθεια στό πῶς νά ζήση καλύτερα, μέ μεγαλύτερη ἄνεση καί μέ λιγότερο κόπο, δυστυχῶς ἔχει ἐπιδράσει καί στους περισσότερους πνευματικούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν καί αὐτοί πῶς νά ἀγιάσουν μέ λιγότερο κόπο — πράγμα πού δέν γίνεται ποτέ, γιατί «οἱ Ἅγιοι ἔδιναν αἷμα καί ἐλάμβαναν πνεῦμα». Καί ἐνῶ χαίρεται κανεῖς τώρα γιά τήν μεγάλη αὐτή στροφή πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρες καί τόν Μοναχισμό καί θαυμάζει τοὺς ἀξιόλογους νέους, πού ἀφιερώνονται μέ ἰδανικά, συγχρόνως ὅμως καί πονάει, γιατί βλέπει ὅλο αὐτό τό καλό ὑλικό νά μή βρίσκη τό ἀνάλογο πνευματικό προζύμι, καί ἔτσι δέν ἀνεβαίνει ἡ πνευματική αὐτή ζύμη καί καταλήγει νά γίνη σάν τό λειψό ψωμί.

Παλαιότερα, πρὶν καί ἀπό εἴκοσι χρόνια, εὔρισκε κανεῖς ἀκόμη τήν ἀπλότητα ἀπλωμένη στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, καί ἐκεῖνο τό ἄρωμα τῆς ἀπλότητος τῶν Πατέρων μάζεψε τοὺς εὐλαβεῖς ἀνθρώπους, πού μιμοῦνταν τίς μέλισσες, καί τοὺς ἔτρεφε, καί αὐτοί μετέφεραν καί στους ἄλλους ἀπό τήν πνευματική αὐτή εὐλογία, γιά νά ὠφεληθοῦν. Ἀπό ὅπου δηλαδή κι ἂν περνοῦσες, θά ἄκουγες νά διηγοῦνται θαύματα καί οὐράνια γεγονότα, πολύ ἀπλά, γιατί τά θεωροῦσαν πολύ φυσιολογικά οἱ Πατέρες.

Ζώντας λοιπόν σ' αὐτή τήν πνευματική ἀτμόσφαιρα τῆς Χάριτος, ποτέ δέν περνοῦσε λογισμός ἀμφιβολίας γιά ὅσα ἄκουγες, γιατί καί ὁ ἴδιος κάτι θά ἔβλεπες ἀπό αὐτά. Ἀλλά οὔτε καί περνοῦσε λογισμός, γιά νά σημειώσης ἢ νά κρατήσης στήν μνήμη σου τά θεῖα ἐκεῖνα γεγονότα γιά τοὺς μεταγενεστέρους, γιατί νόμιζες ὅτι θά συνεχισθῇ ἐκείνη ἡ Πατερική κατάσταση. Ποῦ νά ἤξερες ὅτι μετά ἀπό λίγα χρόνια ὁ περισσότερος κόσμος θά παραμορφωθῇ ἀπό τήν πολλή μόρφωση — ἐπειδὴ διδάσκεται μέ τό πνεῦμα τῆς ἀθεΐας καί ὄχι μέ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιά νά

ἀγίαση καί τήν ἐξωτερική μόρφωση – καί ἡ ἀπιστία θά φθάση σέ τέτοιο σημείο, πού νά θεωροῦνται τά θαύματα γιά παραμύθια τῆς παλιᾶς ἐποχῆς; Φυσικά, ὅταν εἶναι ὁ γιατρός ἄθεος, ὅσες ἐξετάσεις καί ἐάν κάνη σέ ἕναν. "Αγιο μέ τά ἐπιστημονικά μέσα (ἀκτίνες κ.λ.π.), δέν θά μπορέση νά διακρίνη τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ, ἐάν ἔχη ἀγιότητα καί ὁ ἴδιος, θά ἰδῆ τήν θεία Χάρη νά ἀκτινοβολῆ.

Γιά νά δώσω μιά ζωντανότερη εἰκόνα τῆς Χάριτος, καί γιά νά καταλάβουν καλύτερα οἱ ἀναγνῶστες τό πνεῦμα τό Πατερικό, πού ἐπικρατοῦσε πρὶν ἀπό λίγα χρόνια, θεώρησα καλό νά ἀναφέρω, σάν παραδείγματα, μερικά περιστατικά ἀπό ἀπλά Γεροντάκια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

"Ὅταν ἤμουν ἀρχάριος στήν Μονή Ἐσφιγμένου, μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ εὐλαβῆς Γερο-Δωρόθεος ὅτι στό Γηροκομεῖο ἐρχόταν καί βοηθοῦσε ἕνα Γεροντάκι μέ τέτοια μεγάλη ἀπλότητα, ἀφοῦ νόμιζε ὅτι ἡ Ἀνάληψη, πού ἐορτάζει ἡ Μονή, ἦταν μία μεγάλη Ἀγία ὅπως ἡ Ἀγία Βαρβάρα καί, ὅταν ἔκανε κομποσχοῖνι, ἔλεγε: «Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν»! Μιά μέρα εἶχε ἔρθει στό Γηροκομεῖο ἕνας φιλάσθενος ἀδελφός, καί, ἐπειδή δέν ὑπῆρχε κανένα δυναμωτικό φαγητό, τό Γεροντάκι κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα τά σκαλιά, πῆγε στό ὑπόγειο καί ἀπό τό παραθυράκι πού ἔβλεπε πρὸς τήν θάλασσα, ἄπλωσε τά χέρια του καί εἶπε: «Ἀγία μου Ἀνάληψη, δός μου ἕνα ψαράκι γιά τόν ἀδελφό». Καί ὦ τοῦ θαύματος! πετάχτηκε ἕνα μεγάλο ψάρι στά χέρια του, τό πῆρε πολύ φυσιολογικά, σάν νά μή συνέβη τίποτε, καί χαρούμενος τό ἐτοίμασε, γιά νά τονώση τόν ἀδελφό.

Ὁ ἴδιος Γέροντας μοῦ εἶχε διηγηθῆ καί γιά ἄλλον Πατέρα (νομίζω Παχώμιο), ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στήν Καψάλα γιά ἀνώτερη ἀσκηση καί εἶχε φθάσει σέ μέτρα πνευ-

ματικά. Μιά μέρα ἕνας Πατέρας τῆς Μονῆς οἰκονόμησε δύο ψάρια καί τά καθάριζε, γιά νά πάη νά τόν ἰδῆ καί νά τοῦ τά δώση εὐλογία. Τήν ὥρα ὁμως πού τά ἐτοίμαζε, ἕνας κόρακας ξαφνικά τοῦ πῆρε τό ἕνα ψάρι καί τό πῆγε στόν π. Παχώμιο στήν Καψάλα (ἀπόσταση πεντέμιση ὥρες). Ὁ π. Παχώμιος εἶχε λάβει πληροφορία ἀπό τόν Θεό γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ ἀδελφοῦ καί τήν στιγμή πού σκεφτόταν τί νά τόν φιλέψη, ὁ κόρακας τοῦ ἄφησε τό ψάρι. Ὅταν ἦλθε μετά ὁ ἀδελφός καί τό ἔμαθε αὐτό, δόξασε καί αὐτός τόν Θεό, πού τρέφει καί στήν ἐποχή μας τούς ἀνθρώπους Του μέ τόν κόρακα, ὅπως καί τόν Προφήτη Ἡλία.

Ἐπίσης στήν Μονή Κουτλουμουσίου, πρίν ἀπό λίγα χρόνια, ζοῦσε ἕνας Γέροντας, ὁ π. Χαράλαμπος, πολύ ἀπλός ἀλλά καί πολύ «βιαστής» ὄχι μόνο στά πνευματικά ἀλλά καί στά διακονήματα, σέ ὅλα ἦταν προθυμότατος. Ὁ Πατήρ Χαράλαμπος θά ἔβγαζε τίς περισσότερες δουλειές, γιατί στά τελευταῖα χρόνια εἶχαν μείνει λίγοι Πατέρες στήν Μονή καί αὐτοί γέροι. Εἶχε δέ καί τήν Βιβλιοθήκη, ἀλλά τόν ἔβγαλαν, ἐπειδή δέν ἔκλεινε ποτέ τήν πόρτα. Συνήθιζε νά λέη: «Ἀφῆστε τούς ἀνθρώπους νά διαβάζουν τά βιβλία». Δέν τοῦ περνοῦσε λογισμός ὅτι ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι πού κλέβουν βιβλία. Εἶχε πολλή ἀγνόητα καί ἀπλότητα. Ἐκτός ἀπό τά πολλά διακονήματα πού εἶχε, φύτευε ἀκόμη καί δένδρα γιά τούς μεταγενεστέρους, γιατί πίστευε ὅτι ἡ Μονή Κουτλουμουσίου πάλι θά ἐπανδρωθῆ. Τά μέν χέρια του συνέχεια ἐργάζονταν γιά τούς ἄλλους, ὁ δέ νοῦς του καί ἡ καρδιά του ἐργάζονταν στά πνευματικά διά τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με*. Στήν Ἀκολουθία πάντα πρῶτος. Κρατοῦσε μάλιστα τόν ἕνα χορό ὡς ψάλτης. Τήν ὥρα δέ πού ὁ Κανονάρχης πήγαινε στόν ἄλλο χορό νά κανοναρχήση, ὁ Πατήρ Χαράλαμπος ἔλεγε γρή-

γορα - γρήγορα τήν εὐχή, γιά νά μή διακόπτη τήν ἀδιάλειπτη προσευχή του.

Ἔτσι ἐργατικώτατος καί πνευματικώτατος ἔζησε, χωρίς νά τό ρίξη κάτω. Ἀλλά, δυστυχῶς, μιά βαριά γρίπη μόνο τόν ἔριξε στό κρεβάτι, καί ὁ γιατρός εἶπε στούς Πατέρες νά μήν ἀπομακρυνθοῦν ἀπό κοντά του, γιατί σέ λίγη ὥρα θά τελειώση ἡ ζωή του. Ὁ Πατήρ τό ἄκουσε κάτω ἀπό τίς κουβέρτες καί ἀπήντησε:

– Τί λές; Ἐγώ δέν πεθαίνω, ἐάν δέν ἔρθη τό Πάσχα νά πῶ τό *Χριστός Ἀνέστη*.

Πράγματι πέρασαν δύο μῆνες σχεδόν, ἦρθε τό Πάσχα, εἶπε τό *Χριστός Ἀνέστη*, κοινώνησε καί μετὰ ἀναπαύθηκε. Τό φιλότιμο ἀπλό Γεροντάκι εἶχε γίνει πραγματικό παιδί τοῦ Θεοῦ καί μαζί μέ τόν Θεό καθόρισε τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Στήν Σκήτη τῶν Ἰβήρων, ὁ Γερο - Νικόλαος ἀπό τήν Συνοδία τῶν Μαρκιανῶν μοῦ διηγήθηκε γιά ἕναν Πατέρα, πού εἶχε καί αὐτός παιδική ἀπλότητα, ὅτι κάποτε, ὅταν εἶχε στερέψει τό πηγάδι τους, εἶχε κατεβάσει τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό ξηροπήγαδο, μέ τό σχοινί δεμένη ἀπό τόν χαλκά, καί εἶπε:

– Ἄγιε Νικόλαε, νά ἀνέβης μαζί μέ τό νερό, ἐάν θέλης νά σοῦ ἀνάβω τό κανδήλι, ἀφοῦ μπορεῖς νά τό κάνης αὐτό. Βλέπεις, ἔρχονται τόσοι ἄνθρωποι, καί δέν ἔχουμε λίγο κρύο νερό νά τούς δώσουμε.

Ἔω τοῦ θαύματος! τό νερό ἀνέβαινε σιγά - σιγά, καί ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἔπλεε ἐπάνω, μέχρι πού τήν ἔπιασε μέ τά χέρια του, τήν ἀσπάσθηκε μέ εὐλάβεια καί τήν πῆγε στό Ναό. (Αὐτό ἔγινε πρὶν ἀπό πενήντα χρόνια περίπου).

Στήν ἴδια Σκήτη, λίγο πιό πάνω ἀπό αὐτή τήν Καλύβη, εἶναι οἱ «Ἅγιοι Ἀπόστολοι», ὅπου μένουν τώρα δύο Πατέρες, πού εἶναι καί κατά σάρκα ἀδέλφια. Στήν Συνοδία αὐτή ἦταν καί ὁ Γερο - Παχώμιος, στόν ὁποῖο ἔβλεπε

κανείς όλοφάνερα τήν άγιότητα ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. Τό Γεροντάκι αυτό ήταν πολύ άπλό και τελείως άγράμματο αλλά πολύ χαριτωμένο. Στό Κυριακό τής Σκήτης, όταν έρχόταν για νά έκκλησιασθῆ τίς έορτές, ποτέ δέν καθόταν στό στασίδι, αλλά πάντα όρθιος στεκόταν, άκόμη και στίς όλονυκτίες, και έλεγε τήν εύχή. "Όταν τύχαινε νά τόν ρωτήση κανείς «πού βρίσκεται ἡ Ἄκολουθία», άπαντοῦσε:

– Ψαλτήρια - ψαλτήρια λένε οί Πατέρες.

"Όλα ψαλτήρια τά έλεγε. Οὔτε και από ψαλτικά ἤξερε καθόλου, εκτός από τό Χριστός Ἄνέστη, πού έψαλλε τό Πάσχα. Πάντα πρόθυμος νά κάνη τά θελήματα τῶν άλλων, χωρίς νά έχη καθόλου θέλημα δικό του.

"Όση στενοχώρια και εάν εἶχε κανείς, ἅμα έβλεπε τόν Πατέρα Παχώμιο, τοῦ έφευγε. "Όλοι τόν αγαποῦσαν, άκόμη και τά φίδια, πού τοῦ εἶχαν εμπιστοσύνη και δέν έφευγαν, όταν τόν έβλεπαν. Στήν περιοχή τής Καλύβης ήταν πολλά φίδια, γιατί υπήρχαν νερά. Οί ἄλλοι δύο Πατέρες πολύ φοβοῦνταν τά φίδια, ενῶ ό Γερο - Παχώμιος τά πλησίαζε χαμογελαστός, τά έπιανε και τά έβγαζε έξω από τόν φράχτη τους.

Μιά μέρα, ενῶ πήγαινε βιαστικός στήν Καλύβη τῶν Μαρκιανῶν, στό δρόμο βρῆκε ένα μεγάλο φίδι, τό όποιο τύλιξε στή μέση του σαν ζώνη, για νά τελειώση πρώτα τήν δουλειά του και μετά νά τό βγάλη έξω από τήν περιοχή τους. Ὁ Πατήρ Ἰάκωβος, μόλις τόν εἶδε, τρόμαξε, και ό Πατήρ Παχώμιος παραξενεύτηκε γι' αυτό.

Μετά μοῦ έλεγε:

– Δέν ξέρω γιατί φοβᾶνται από τά φίδια. Ἐκεῖνος ό δικός μας Πατήρ Ἄνδρέας φοβᾶται άκόμη και από τούς σκορπιούς! Ἐγώ τούς μαζεύω στή χούφτα μου τούς σκορπιούς από τά ντουβάρια και τούς πετάω έξω από τήν Καλύβα. Τώρα πού τρέμουν τά χέρια μου από τό πάρκινσον, τά μεγάλα φίδια σβαρνίζοντας τά βγάζω έξω.

Ρώτησα τόν Γέροντα:

– Γιατί δέν σέ δαγκώνουν ἐσένα τά φίδια, Πάτερ Παχώμιε;

Μοῦ ἀπήντησε:

– Κάπου γράφει ὁ Ἰησοῦς Χριστός σέ ἓνα χαρτί «ἐάν ἔχης πίστη, πιάνεις καί τά φίδια καί τούς σκορπιούς, καί δέν σέ πειράζουν».

Τό ἅγιο αὐτό Γεροντάκι, ὁ Πατήρ Παχώμιος, εἶχε ἀναπαυθῆ στίς 22-10-1967, ἓνα χρόνο πρὶν ἀπό τόν Γέροντα Παπα - Τύχωνα, γιά τόν ὁποῖο θά ἀναφέρω στήν συνέχεια, καθώς καί γιά ἄλλους Ὁσίους Πατέρες, πού ἀγωνίσθηκαν φιλότιμα στό Περιβόλι τῆς Παναγίας καί ἐξαγνίσθηκαν μέ τήν βοήθεια τῆς Καλῆς Μητέρας, τῆς Ἁγνῆς Παρθένου. Ἔγιναν Στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, νίκησαν τά πάθη τους, ἐξόντωσαν τόν ἐχθρό διάβολο, αὐτοί οἱ «Λοκατζῆδες τῆς Ἐκκλησίας μας», καί στεφανώθηκαν ἀπό τόν Χριστό μέ ἄφθαρτο στεφάνι.

Πολλούς ἀπό αὐτούς εἶχα γνωρίσει καί ἀπό κοντά, ἀλλά, δυστυχῶς, δέν τούς μιμήθηκα καί ἔτσι βρίσκομαι πολύ μακριά τους. Εὐχομαι ὅμως μέ ὅλη τήν καρδιά μου νά τούς μιμηθοῦν ὅσοι θά διαβάσουν τά θεῖα κατορθώματά τους καί παρακαλῶ νά εὐχωνται καί ἐκεῖνοι γιά μένα τόν ταλαίπωρο Παῖσιο. Ἄμήν.

ΙΣΑΪΑΝΝΟΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Δ.Ν. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
 ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
 ΤΗΛ. 64 25 238
 Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

MP!

ΘΩ!

Ἡ Ἁγιομένη καὶ Προστασία τοῦ Κληροῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐπιτομή τῆς ἱστορίας
Ἁγίου Ὄρους Ἁγίου Ἰωάννου
1854

Ο Παπα - Τύχων

Ο Παπα - Τύχων γεννήθηκε στή Ρωσία, στή Νόβια Μιχαλόσκα τό 1884. Οί γονεῖς του, ὁ Παῦλος καί ἡ Ἐλένη, ἦταν εὐλαβεῖς ἄνθρωποι, καί ἐπόμενο ἦταν καί ὁ καρπός τους, ὁ Τιμόθεος κατά κόσμον, νά ἔχη κληρονομική τήν εὐλάβεια καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί νά θέλη νά ἀφιερωθῆ στόν Θεό ἀπό μικρό παιδί.

Ἔβλεπαν οἱ γονεῖς τόν μεγάλο θεῖο ζῆλο τοῦ παιδιοῦ τους, ἀλλά δίσταζαν νά τοῦ δώσουν τήν εὐχή τους νά πάη σέ Μοναστήρι, ἐπειδή τό ἔβλεπαν εὐσωμο καί μέ ζωηρή φύση. Ἦθελαν νά ὠριμάση καί στήν σκέψη καί μετά νά ἀποφασίση ὁ ἴδιος τὸν Θεό. Τοῦ ἔδωσαν ὁμως εὐλογία νά ἐπισκέπτεται τίς Μονές τό διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀπό δέκα ἐπτά μέχρι εἴκοσι χρονῶν. Τότε ἔκανε τά μεγάλα καί ἀτέλειωτα προσκυνήματα στά Μοναστήρια τῆς Ρωσίας καί πέρασε περίπου ἀπό διακόσιες Μονές. Στά Μοναστήρια πού πήγαινε, παρόλο πού ἦταν κατάκοπος καί ἐξαντλημένος ἀπό τήν ὁδοιπορία του, ἀπέφευγε μέ τρόπο τήν φιλοξενία, γιά νά ἀσκῆται ὁ ἴδιος καί νά μὴν ἐπιβαρύνη τούς ἄλλους.

Σέ μιά ἐπαρχία ὁμως εἶχε ταλαιπωρηθῆ πολύ, γιατί οἱ κάτοικοι ἐκεῖ ἔτρωγαν ψωμί ἀπό βρίζα (σίκαλη). Ἐπειδή δέ ὁ Τιμόθεος δέν ἔτρωγε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό ψωμί, καί τό ψωμί τῆς σίκαλης ἔχει συνήθως μιά ἄσχημη μυρωδιά καί εἶναι σάν λάσπη, δέν μπορούσε νά τό φάη. Γι' αὐτό εἶχε ἐξαντληθῆ ὁ νέος. Πηγαίνει λοιπόν στόν φούρναρη, ἀπό τόν ὁποῖο εἶχε ζητήσῃ καί ἄλλη φορά, νά τόν ξα-

να παρακαλέσει για λίγο άσπρο ψωμί, επειδή νόμιζε ότι θα έχη για τον εαυτό του καλό ψωμί. Έκείνος όμως, μόλις είδε τον Τιμόθεο από μακριά άκόμη, του είπε να φύγη.

Λυπημένος και έξαντλημένος όπως ήταν ο νέος, έπιασε μία άκρη και μέ όλη τήν παιδική του άπλότητα έκανε προσευχή στην Παναγία: «Παναγία μου, θέλω να μέ βοηθήσης, γιατί θα πεθάνω στο δρόμο, πριν να γίνω Καλόγηρος· δέν μπορώ να τό φάω αυτό τό ψωμί». Δέν πρόλαβε να τελειώσει τήν προσευχή του, και ξαφνικά του παρουσιάζεται μία Κόρη μέ λαμπερό πρόσωπο, του δίνει μία φραντζόλα άσπρο ψωμί και άμέσως εξαφανίζεται! Έκείνη τήν στιγμή τάχασε ο Τιμόθεος. Δέν μπορούσε να τό έξηγήσει αυτό τό γεγονός! Του περνούσαν διάφοροι λογισμοί. Ένας λογισμός ήταν μήπως τον άκουσε ή κόρη του φούρναρη και τον λυπήθηκε και είπε στον πατέρα της να του δώσει λίγο καλό ψωμί. Σηκώνεται πάλι ο νέος και πηγαίνει να τον ευχαριστήσει. Αλλά ο φούρναρης νόμιζε πως τον κορόϊδευε ο Τιμόθεος, και τον έβρισε θυμωμένος.

– “Αντε, φύγε από εδώ! ούτε γυναίκα έχω ούτε κόρη.

Αφού έφαγε μετά από τό εύλογημένο εκείνο ψωμί ο Τιμόθεος και δυνάμωσε και πνευματικά, συνέχισε τό προσκύνημά του και στά επίλοιπα Μοναστήρια· άλλ’ όμως τό ανεξήγητο εκείνο γεγονός συνέχεια τριγύριζε στο νοῦ του. Πέρασε αρκετό διάστημα μέ τήν άπορία αυτή, αλλά άργότερα, όταν του έδωσε ένας Μοναχός ένα βιβλίο μέ τίς θαυματουργικές εικόνες τής Παναγίας τής Ρωσίας, και είδε τήν Παναγία του Κρεμλίνου, σκίρτησε ή καρδιά του από ευλάβεια, τά μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα ευγνωμοσύνης, και είπε: «Αυτή ή Παναγία μου έδωσε τό άσπρο ψωμί!» Από τότε πιά τήν Παναγία τήν ένωθε πιο κοντά, όπως τό παιδί τήν μάνα του.

Μετά, λοιπόν, από τά Μοναστήρια τής Πατρίδος του, έκανε προσκύνημα στο Θεοβάδιστον Όρος του Σι-

νᾶ, ὅπου παρέμεινε δύο μῆνες, καί ἀπό ἐκεῖ στούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου καί ἀσκήτεψε ἕνα χρονικό διάστημα, πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐνῶ τόν βοηθοῦσε ὁ Ἅγιος Τόπος, ἡσυχία ὅμως δέν ἔβρισκε ἀπό τό ἀνήσυχο κοσμικό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, πού κατέστρεψε, δυστυχῶς, μέ τόν δῆθεν πολιτισμό της καί τά ἅγια ἀκόμη ἐρημικά μέρη, πού γαληνεύουν καί ἀγιάζουν τίς ψυχές. Γι' αὐτό ἀναγκάστηκε νά φύγη γιά τό Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ πειρασμός ὅμως, βλέποντας μέ τήν πολυχρόνιο πείρα του ὅτι ὁ εὐλαβῆς αὐτός νέος πολύ θά προχωρήσει στήν πνευματική ζωή καί πολλές ψυχές θά βοηθήσει γιά νά σωθοῦν, βάλθηκε νά τόν ἀχρηστέψει. Ἐνῶ εἶχε ἐπιστρέψει ἀπό τήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου στήν Ἱερουσαλήμ, γιά νά ἐτοιμασθῆ καί νά προσκυνήσει γιά τελευταία φορά τόν Πανάγιο Τάφο καί νά ἀποχαιρετήση καί τούς γνωστούς του, χρησιμοποίησε ὁ πονηρός γιά ὄργανά του δύο ἀθεόφοβες γυναῖκες, πατριώτισσές του, οἱ ὁποῖες τόν κάλεσαν στό σπίτι, ὅπου ἔμειναν, γιά νά τοῦ δώσουν δῆθεν ὀνόματα νά μνημονεύσει στό Ἅγιον Ὄρος. Ὁ ἀπονήρευτος Τιμόθεος, πού εἶχε ὄλο καλούς λογισμούς, τό πίστεψε καί πῆγε. Ἀλλά, ὅταν τόν ἔκλεισαν μέσα στό σπίτι καί ὄρμησαν ἐπάνω του μέ ἀνήθικες διαθέσεις, τᾶχασε! Κοκκίνησε καί δίνει μιά σπρωξιά σ' αὐτές καί ἄλλη μιά στήν πόρτα καί ξέφυγε ἀπό τά νύχια τῶν γερακιῶν, σάν νέος Ἰωσήφ, καί φυλάχτηκε ἀγνός.

Ἦρθε μετά, ὅπως ἦταν ἀγνό λουλούδι, καί φυτεύτηκε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας καί πρόκοψε καί εὐωδίασε μέ τίς ἀρετές του, ὅπως θά ἰδοῦμε πιό κάτω.

Ἡ πρώτη του μετάνοια ἦταν τό Κελλί τοῦ Μπουραζέρι, ὅπου καί παρέμεινε πέντε χρόνια. Ἐπειδή σ' αὐτό δέν εὑρίσκει ἡσυχία ἀπό τούς πολλούς προσκυνητάς, Ρώσους, πῆρε εὐλογία καί πῆγε στά Καρούλια καί ἐκεῖ ἀσκήτεψε δεκαπέντε χρόνια. Ὄλο τό διάστημα στά Καρούλια περνοῦσε μέ σκληρούς ἀγῶνες. Τό ἐργόχειρό του

ἦταν οἱ μεγάλες καί οἱ μικρές μετάνοιες μαζί μέ τήν εὐχή καί τήν μελέτη. Δανειζόταν βιβλία ἀπό τίς Μονές, ἀπ' ὅπου ἔπαιρνε καί εὐλογία, παξιμάδι, ἀπό τά περισσεύματα τῶν κλασμάτων, γιά τήν ὁποία ἔκανε κομποσχοῖνι. Ἔτσι φιλότιμα ἀγωνιζόταν, γιά νά γίνη καί ἐσωτερικά Ἄγγελος καί ὄχι μόνο ἐξωτερικά μέ τό Ἄγγελικό Σχῆμα.

Μετά ἀπό τά Καρούλια ἦρθε στήν ἄκρη τῆς Καψάλας (πάνω ἀπό τήν Καλιάγρα), σ' ἓνα Κελλί Σταυρονικητιανό, καί γηροκόμησε ἓναν Γέροντα. Ἀφοῦ πέθανε τό Γεροντάκι, καί πῆρε τήν εὐχή του, ἔμεινε μόνος του στήν Καλύβη. Ἀπό τότε ὄχι μόνο δέν ἀμέλησε τούς πνευματικούς του ἀγῶνες, ἀλλά τούς αὖξησε, καί ἐπόμενο ἦταν νά δεχθῆ πλούσια τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἀγωνιζόταν φιλότιμα καί μέ πολλή ταπείνωση.

Ἡ Θεία Χάρις πιά τόν φανέρωνε στούς ἀνθρώπους, κι ἔτρεχαν πολλοί πονεμένοι ἄνθρωποι, γιά νά τόν συμβουλευθοῦν καί νά παρηγορηθοῦν ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη. Ἄλλοι τόν παρακαλοῦσαν νά ιερωθῆ, γιά νά βοηθῆ πιά θετικά μέ τό Μυστήριον τῆς θείας Ἐξομολογήσεως, ἀφοῦ θά ἔδινε καί τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Αὐτή τήν ἀνάγκη, νά βοηθηθοῦν οἱ ἄλλοι, τήν διεπίστωσε καί ὁ ἴδιος καί δέχτηκε νά χειροτονηθῆ.

Στό Κελλί του ὅμως Ναός δέν ὑπῆρχε, ἐνῶ ἦταν πιά ἀπαραίτητος, οὔτε καί χρήματα εἶχε, ἀλλά εἶχε μεγάλη πίστη στόν Θεό. Ἔκανε λοιπόν προσευχή καί ξεκίνησε γιά τίς Καρυές μέ τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό ὅτι θά τοῦ οἰκονομοῦσε τά χρήματα, πού θά χρειαζόταν γιά τόν Ναό. Πρίν φθάσῃ ἀκόμη στίς Καρυές, τόν εἶδε ἀπό μακριά τόν Παπα - Τύχωνα ὁ Δικαῖος τοῦ Προφήτη Ἡλία (Ρωσικοῦ) καί τόν φώναξε. Ὄταν πλησίασε κοντά, τοῦ εἶπε:

– Κάποιος καλός Χριστιανός ἀπό τήν Ἀμερική μοῦ ἔστειλε μερικά δολάρια, νά τά δώσω σ' ἐκεῖνον πού δέν ἔ-

χει Ναό, γιά νά κτίση. Ἐσύ δέν ἔχεις Ναό· πάρ' τα καί φτιάξε.

Δάκρυσε ὁ Γέροντας ἀπό συγκίνηση καί εὐγνωμοσύνη στόν Θεό, εὐχαρίστηκε καί τόν Δικαῖο καί εἶπε τό «Θεός συγχωρέσοι» γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ πού τοῦ ἔστειλε τήν εὐλογία. Ὁ Καλός Θεός, σάν καρδιογνώστης, εἶχε φροντίσει γιά τόν Ναό του, πρὶν ἀκόμη τόν παρακαλέσει ὁ Γέροντας, γιά νά τοῦ ἔχη ἔτοιμα τά χρήματα, τήν ὥρα πού θά τοῦ τά ζητοῦσε. Ἐπόμενο ἦταν νά τόν ἀκούσει ὁ Θεός, ἀφοῦ ὁ Γέροντας ἀπό μικρό παιδί ἄκουγε καί τηροῦσε τίς θεῖες ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί δεχόταν οὐράνιες εὐλογίες.

Στήν συνέχεια βρίσκει δύο Μοναχοὺς τεχνίτες, γιά νά λένε καί τήν εὐχή τήν ὥρα πού θά ἐργάζωνται. Ὄταν, λοιπόν, τελείωσε ὁ Ναός, τόν ἀφιέρωσε στόν Τίμιο Σταυρό, γιατί τόν εἶχε σέ εὐλάβεια, ἀλλά καί γιά νά ἀποφεύγη τά Πανηγύρια μέ τόν φυσιολογικό αὐτόν τρόπο, ἐπειδή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νηστεύουν, καί ἡ ἡμέρα εἶναι πένθιμη. Ὁ Γέροντας δέν ἀναπαύοταν στά Πανηγύρια, γιατί δημιουργοῦν ἀνησυχία καί περισπασμό, ἐνῶ αὐτός πανηγύριζε κάθε μέρα πνευματικά μέ τό ἥσυχο Σταυροαναστάσιμο τυπικό του, μέ τήν πολλή του ἄσκηση καί μέ τήν καθόλου σχεδόν ἀνθρώπινη παρηγοριά μέσα στό λάκκο τῆς Καλιάγρας, ὅπου ἔβλεπε οὐρανό καί ζοῦσε παραδεισένιες χαρές μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους. Ὄταν τόν ρωτοῦσε κανεῖς «μόνος σου μένεις ἐδῶ στήν ἐρημιά», ἀπαντοῦσε ὁ Γέροντας:

— Ὁχι, ἐγώ μένω μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καί Ἀρχαγγέλους, μέ τούς Ἁγίους Πάντες, μέ τήν Παναγία καί μέ τόν Χριστό.

Πράγματι τήν ἔνιωθε τήν παρουσία τῶν Ἁγίων καί τήν βοήθεια τοῦ φύλακα Ἀγγέλου του. Μιά μέρα πού τόν εἶχα ἐπισκεφθῆ, ἐνῶ ἀνέβαινε τά σκαλάκια, ἔπεσε ἀνάποδα καί σφηνώθηκε στήν πόρτα, γιατί φοροῦσε πολλά

καπιά, καί δυσκολεύτηκα νά τόν σηκώσω. "Όταν τόν ρώτησα μετά «τί θά ἔκανες, Γέροντα, μόνος σου, ἐάν δέν ἤμουν ἐδῶ», μέ κοίταξε παράξενα καί μοῦ ἀπήντησε μέ βεβαιότητα:

– Ὁ φύλακάς μου ἸΑγγελος θά μέ σήκωνε.

Ἐνῶ βρισκόταν σέ ἔρημο τόπο, μόνος του, καί τό Κελλί του δέν εἶχε σχεδόν τίποτα, γιά νά ἔχη ὁμως τόν Χριστό μέσα του, δέν τοῦ χρειαζόταν τίποτα, γιατί ὅπου Χριστός ἐκεῖ Παράδεισος, καί γιά τόν Παπα - Τύχωνα τό Περιβόλι τῆς Παναγίας ἦταν ἐπίγειος Παράδεισος.

Εἶχε χρόνια ἀρκετά νά βγῆ στόν κόσμο, ἀλλά χωρίς νά τό θέλη, τόν ἀνάγκασαν κάποτε, πού εἶχε γίνει πυρκαϊά στήν Καψάλα, μαζί μέ ἄλλους Πατέρες νά πάη κι αὐτός ὡς μάρτυρας στήν Θεσσαλονίκη. "Όταν ἐπέστρεψε στό ἸΑγιον ἸΌρος ὁ Γέροντας, τόν ρωτοῦσαν οἱ Πατέρες:

– Πῶς εἶδες τήν πόλη καί τόν κόσμο μετά ἀπό τόσα χρόνια πού εἶχες νά ἰδῆς τόν κόσμο;

Ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

– Ἐγώ δέν εἶδα πολιτεία μέ ἀνθρώπους, ἀλλά δάσος μέ καστανιές.

"Ἐφθασε σ' αὐτή τήν πνευματική ἀγία κατάσταση ὁ Γέροντας, γιατί ἀγάπησε πολύ τόν Χριστό, τήν ταπείνωση καί τήν φτώχεια. Μέσα στό κελλί τοῦ Γέροντα δέν ἔβλεπες οὔτε ἓνα πράγμα τῆς προκοπῆς, πού νά ἐξυπηρετῆ ἄνθρωπο. Ἄπό αὐτά πού εἶχε μέσα στό κελλί του ἔβρισκε κανεῖς ὅσα ἤθελε πεταγμένα ἀπ' ἔξω, στό λάκκο. Ἄλλά γιά τούς πνευματικούς ἀνθρώπους, ὅ,τι παλιό καί ἐάν εἶχε ὁ Παπα - Τύχων, εἶχε μεγάλη ἀξία, γιατί ἦταν ἀγιασμένο. Ἀκόμη καί τά κουρέλια του τά ἔβλεπαν μέ εὐλάβεια καί τά ἔπαιρναν γιά εὐλογία. "Ό,τι ἐπίσης παλιό φοροῦσε ἢ ἀσουλούπωτο, δέν φαινόταν ἄσχημο, γιατί ὁμόρφαινε καί αὐτό ἀπό τήν ἐσωτερική ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του. Γιά σκουφιά ἔραβε μόνος του μέ τήν σακοράφα